

Arrest

nr. 216 053 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 27 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 1 februari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 10 april 2017 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag).

1.3. Op 30 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 10/04/2017
Overdracht CGVS: 04/05/2017*

U had op 30 januari 2018 van 9u06 tot 12u59 (verder CGVS I) en op 26 februari 2018 van 9u18 tot 9u53 (verder CGVS II) een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal. U werd beide keren bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester D'HAENENS Nicolas loco meester LECOMPTE Matthieu, was aanwezig tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Op 27 november 2015 deed u een eerste verzoek tot internationale bescherming. U behoort tot de soennitische strekking binnen de Islam. U bent geboren op 30 november 1999 in het dorp Shamsha Pur, gelegen in district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U hebt er gewoond van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw broer was werkzaam voor de Amerikanen in de basis in Gamberi. De Taliban contacteerde de mullah van de moskee met de boodschap dat uw broer moest stoppen met zijn werk. De mullah van de moskee contacteerde uw vader om deze boodschap over te brengen. Uw vader deed uw broer echter niet stoppen met zijn werk omdat jullie anders niet genoeg inkomsten hadden om jullie gezin te onderhouden. Eén van die dagen bleef u slapen bij uw tante. Die nacht vuurde de Taliban naar uw huis. Uw familie werd hierbij gedood door de Taliban. U verbleef daarna nog twee à drie dagen in Sultanpur, om daarna het land te verlaten. Op 1 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Shamsha Pur, gelegen in het district Surkhrod. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en deed op 10 april 2017 een eerste volgend verzoek. Dit verzoek werd op 29 november 2017 in overweging genomen. U verklaart tijdens uw eerste verzoek niet de waarheid te hebben gesproken over de plaatsen waar u gewoond hebt voor uw komst naar België, uw familiaal netwerk en uw vluchtmotieven. Zo verklaart u op 5 à 6-jarige leeftijd met uw familie verhuisd te zijn naar Pakistan. Daar zou u eerst voor 3 à 4 jaar in het Kacha Garai vluchtelingenkamp hebben verbleven en daarna 7 à 8 jaar in de stad Peshawar. Na uw terugkeer naar Afghanistan zou u nog drie tot vier maanden in een kamp verbleven hebben in Sheikh Misri in het district Surkrood. U verklaart daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend met de Taliban, maar Afghanistan te hebben verlaten omwille van economische redenen aangezien uw vader ziek is. U voegt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat uw vader hoorde dat de Taliban minderjarige kinderen rekruteerde in Sheikh Misri voor zelfmoordaanslagen. U zou verder ook vastgehouden en afgeperst zijn door de smokkelaar op weg naar België. Voorts zouden uw vader, moeder, twee broers en twee zussen nog in leven zijn en verblijven in Surkrood. Daarnaast beweerde u plotsklaps Tadzjiek te zijn van origine en geen Pashtun, zoals u stelde tijdens uw eerste verzoek. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de taskara van uw vader, de taskara van uw grootvader, medische attesten van uw vader en uw Pakistaanse vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het

aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor u komst naar België en met name uw verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw etniciteit.

Zo verklaart u tijdens uw eerste verzoek Pashtun te zijn van origine (CGVS 10/01/2017, p.10), terwijl u bij uw tweede verzoek plots beweert Tadzjiek te zijn van origine (CGVS I, p.14). Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over uw Tadzjiekse etnie en wat er juist specifiek is aan Tadzjiekten komt u niet verder dan te verklaren dat ze de taal Dari spreken. Wanneer u wordt gevraagd wat er nog specifiek is aan Tadzjiekten, naast de taal, antwoordt u dat er niets speciaal is aan hun en dat hun gewoontes en religie dezelfde is als die van mensen van Pashtun origine (CGVS 30/01/2018, p.14). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw etniciteit en daarna niets kan zeggen over uw Tadzjiekse etniciteit is opmerkelijk en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw verblijf in Pakistan niet kunnen overtuigen.

U verklaart dat u tijdens uw eerste verzoek zou gelogen hebben over uw verblijfplaatsen omdat 'mensen' zouden gezegd hebben dat u niet mocht zeggen dat u in Pakistan had verbleven, omdat u anders een negatieve beslissing zou krijgen van het Commissariaat-generaal. Wanneer u wordt gevraagd wie deze mensen waren, die zeiden dat u niet mocht zeggen dat u in Pakistan hebt verbleven, antwoordt u vaagweg dat u hen niet kende (CGVS 30/01/2018, p.5). Het is opmerkelijk dat u niet kan zeggen wie u dit advies zouden hebben gegeven.

Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent de redenen waarom uw familie van Afghanistan naar Pakistan zou zijn verhuisd niet overtuigen. Wanneer u wordt gevraagd naar de reden waarom uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisden verklaart u dat er veel problemen waren in Afghanistan. U verklaart dat veel mensen, waaronder uw ouders, wegtrokken uit Afghanistan omwille van de veiligheid en om economische redenen. Wanneer u echter wordt gevraagd of u iets weet over die economische redenen waarom uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisden in die periode, antwoordt u dat u dat niet weet. U verklaart het niet te weten in detail. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over de veiligheidssituatie in Afghanistan op het moment van jullie vertrek uit Afghanistan antwoordt u dat u zich daar niets over kan herinneren aangezien u toen nog heel jong was. Wanneer u wordt gevraagd of uw ouders u daar ooit over vertelden, kan u enkel vaagweg stellen dat uw ouders vertelden dat het er onveilig was en herhalen dat er heel veel economische problemen waren waardoor de mensen naar Pakistan vluchtten. U werd daarna de vraag gesteld of uw ouders u ooit hebben verteld over specifieke veiligheidsincidenten en welke partijen er toen aan de macht waren. Als reactie antwoordt u dat uw vader u daar niets specifiek over vertelde. U stelt vaagweg hij zei dat er bommen ontploften, er gevechten waren en er veel veiligheidsproblemen waren (CGVS I, p.10).

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw langdurig verblijf in Peshawar, Pakistan, op fundamentele wijze ondermijnd door het feit dat u niemand kent in de stad. Zo kent u er geen enkele Afghaanse vluchteling (buiten uw eigen familie) en geen enkele Pakistaan. Wanneer u wordt gevraagd van welke etnie de meeste Afghanen in Peshawar waren, antwoordt u dat het zowel Pashtunen als Dari sprekers (Tadzjeken) als Afghaanse Arabieren waren. Wanneer u wordt gevraagd of er daarnaast nog andere Afghaanse etniciteiten woonden antwoordt u dat er geen andere Afghaanse etniciteiten woonden. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Pashtuns u persoonlijk kent in Peshawar in Pakistan, antwoordt u dat u daar niemand persoonlijk kende. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Tadzjeken u persoonlijk kende in Peshawar in Pakistan, naast uw eigen familie, antwoordt u dat u daar veel andere Afghanen tegen kwam en zag, maar dat u verder niet wist wie ze juist zijn en van waar ze van afkomstig zijn. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Arabieren u persoonlijk kende in Peshawar, Pakistan, antwoordt u dat deze ver woonden van de plaats waar u woonde en dat u hen zelfs niet tegen kwam omdat u daar niet naartoe mocht (CGVS I, p.15). U werd daarna de vraag gesteld waarom u geen Afghanen persoonlijk kent in Peshawar en waarom u niet meer contact had met de Afghaanse gemeenschap daar. Als reactie stelt u dat u er niet vaak buiten mocht gaan. U beweert dat jullie vlakbij een kanaal woonden, waar gevaar was voor overstroming. U verklaart er wel mensen, ook leeftijdsgenoten, te hebben ontmoet, maar u weet niet wie ze waren en van waar ze afkomstig waren (CGVS I, p.15). Dat u zelfs geen enkele leeftijdsgenoot kan noemen die u zou gekend hebben in Peshawar ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daar 7 à 8 jaar lang zou gewoond hebben. Wanneer u wordt gevraagd welke Pakistanen u persoonlijk kende in Peshawar kan u enkel de naam geven van de verantwoordelijke van het dorp of de wijk waar u woonde, genaamd Ejaz Khalili. Wanneer u wordt gevraagd of u er andere Pakistanen kende, antwoordt u dat u er geen andere Pakistanen kende. Het feit dat u enkel de naam van de dorpsverantwoordelijke kan geven komt ingestudeerd over. Het feit dat u geen enkele andere Pakistaan kende in Peshawar, Pakistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering er 7 à 8 jaar te hebben verbleven (CGVS I, p.19). Bovendien hebt u een beperkte kennis van de persoon die u vermeldde, genaamd Ejaz Khalili. Wanneer u wordt gevraagd iets over hem te vertellen kan u zeggen dat hij Malek van het dorp was en tussenbeide kwam bij problemen. Wanneer u wordt gevraagd naar voorbeelden van specifieke problemen waarbij hij tussenbeide kwam, moet u echter het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd of u nog iets weet over hem naast het feit dat hij tussenbeide kwam bij problemen, kan u enkel zeggen dat hij een broer had genaamd Fajez Khalili die vroeger de Malek van het dorp was. Wanneer u echter wordt gevraagd wat u nog weet over hem en waarvoor hij nog bekend stond in het dorp, antwoordt u dat u niets anders weet over hem (CGVS I, p.19).

Uw kennis van belangrijke figuren binnen de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, is eveneens beperkt. Wanneer u wordt gevraagd wie de vertegenwoordiger van de Afghanen in Peshawar was, kan u zeggen dat de verantwoordelijke van het Kacha Garai kamp F. heette. Wanneer u echter wordt gevraagd naar zijn etniciteit moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd van waar hij afkomstig was in Afghanistan, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over F., naast het feit dat hij de verantwoordelijke was voor het kamp Kacha Garrai verklaart u niets anders over deze persoon te weten. Het feit dat u de naam van deze persoon kan noemen maar er daarna niets over kan zeggen komt ingestudeerd over. Erna voegt u toe dat F. ook de verantwoordelijke was voor de Afghaanse gemeenschap in Peshawar. Het is dan nog opmerkelijker dat u bijna niets over deze persoon kan zeggen. Wanneer u wordt gevraagd naar ouderen waar de Afghanen in Poshte Khar bij terecht konden voor raad of bemiddeling, herhaalt u dat Ejaz Khalili de Malek van Poshte Khar was. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze persoon een Pakistaan is. Wanneer u wordt gevraagd of u er andere ouderen kende, antwoordt u dat u ze er wel gezien hebt, maar dat u ze niet kent bij naam. U verklaart uw onwetendheid hieromtrent door te stellen dat deze ouderen niet in Poshte Khar zelf woonden maar van buitenuit de problemen kwamen oplossen. U wijst ook op het feit dat deze ouderen Pakistanen waren. Wanneer u daarna gewezen wordt op het feit dat er gevraagd wordt naar ouderen van de Afghaanse gemeenschap, antwoordt u dat de Afghanen er geen ouderen of mensen hadden waar ze bij terecht konden. U verklaart vaagweg dat de Afghanen ook niet het soort problemen hadden die de ouderen zouden kunnen oplossen (CGVS I, p.24-25). Uw verklaringen omtrent de belangrijke figuren binnen de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, kunnen dan ook helemaal niet overtuigen. Uw kennis van invloedrijke Afghaanse inwoners van Pakistan in het algemeen kan eveneens niet overtuigen. Zo weet u wel wie Gulbuddin Hekmatyar is en kan u iets over hem vertellen, maar wanneer u wordt gevraagd naar andere invloedrijke Afghaanse figuren woonachtig in Pakistan, kan u niemand noemen (CGVS I, p.30).

Voorts kunnen uw andere verklaringen omtrent de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, al evenmin overtuigen.

Wanneer u wordt gevraagd op welke plaatsen in Peshawar Afghanistan vaak samen kwamen, verklaart u dat ze elkaar in de moskee en op straat zagen en tijdens Eid dagen elkaar gingen bezoeken. Wanneer u wordt gevraagd of er andere plaatsen waren waar de Afghanen samen komen, antwoordt u dat er geen andere dergelijke plaatsen waren. Uw verklaringen hieromtrent komen weinig doorleefd over. Verder bent u naar geen enkele Afgaanse begrafenis geweest in Peshawar. U verklaart wel naar twee Afgaanse trouwfeesten geweest te zijn, maar beweert vaagweg niet te weten wie er trouwde aangezien jullie niet uitgenodigd waren. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen weet van de mensen die trouwden, moet u het antwoord schuldig blijven. U voegt toe dat het traditie is dat iedereen mag deelnemen aan dergelijke trouwfeesten. Terug kan u echter maar weinig concrete informatie geven. Wanneer u wordt gevraagd of u naar andere Afgaanse trouwfeesten bent geweest, antwoordt u dat u naar geen andere Afgaanse trouwfeesten ging. Wanneer u wordt gevraagd of u Afghanen kent die gedeporteerd werden naar Afghanistan beweert u zo niemand persoonlijk te kennen. U kan wel zeggen dat men in 2015 begon vluchtelingen te deporteren. Wanneer u wordt gevraagd welke mensen u kende die over en weer reisden tussen Afghanistan en Pakistan, antwoordt u terug dat u zo niemand persoonlijk kende (CGVS I, p.26-27).

Uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten in Peshawar, Pakistan, zijn evenmin aannemelijk. Zo verklaart u plastic zakken te hebben verkocht op straat. U stelt dat uw vader de zakken zou hebben aangekocht bij een groothandelaar. Wanneer u wordt gevraagd bij welke groothandelaar uw vader de zakken ging halen, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd voor hoeveel uw vader de zakken aankocht antwoordt u dit niet te weten (CGVS I, p. 17 en 18). Het is erg opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bent.

Daarenboven kunnen uw verklaringen omtrent het Kacha Garrai vluchtelingenkamp, waar u 3 jaar zou verbleven hebben, niet overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het kamp na gesloten te worden voor Afgaanse vluchtelingen een tijdje later terug open ging voor vluchtelingen uit Pakistan zelf. Wanneer u wordt gevraagd of het kamp ooit terug open ging, nadat het werd gesloten voor Afgaanse vluchtelingen, antwoordt u dat het niet terug open ging aangezien het werd gesloten en vernield. Aangezien het Kacha Garrai kamp dicht bij Peshawar ligt, waar u de 7 à 8 jaar daarna verbleef, is het opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bent.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er rond de periode dat het Kacha Garrai kamp sloot een aanzienlijk aantal andere Pakistaanse vluchtelingenkampen in de buurt van Peshawar ook sloot. Wanneer u wordt gevraagd of er nog andere vluchtelingenkampen sloten, in de buurt van Peshawar in de periode wanneer het Kacha Garrai kamp sloot, antwoordt u dat u enkel weet dat dit kamp werd gesloten, aangezien u toen nog zeer jong was. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt waren de vluchtelingenkampen rondom Peshawar een belangrijke kweekvijver voor Islamistische militanten die lid werden van de Taliban en andere groepen om in Afghanistan te gaan strijden. Wanneer u wordt gevraagd of er ronselaars waren voor bepaalde militante organisaties in Kacha Garrai kamp, antwoordt u dat deze niet in Kacha Garrai waren en dat u ze niet bent tegen gekomen (CGVS I, p.28-29).

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met de persoonlijke problemen die u zou gekend hebben met de smokkelaar niet overtuigen.

Ten eerste is het bevreemdend dat u nooit eerder iets vermeld hebt over het feit dat u zou opgesloten en afgeperst zijn door de smokkelaar. Zo verklaart u daar helemaal niets over tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS 10/01/2017, p.1-45) en helemaal niets over bij uw tweede asielaanvraag op de DVZ (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 1-27). Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over uw persoonlijke problemen met de smokkelaar. Zo weet u niet te zeggen wat de nationaliteit was van de smokkelaar en van welke provincie hij was (CGVS II, p.4). U verklaart dit door te stellen dat u de man nooit hebt ontmoet. Verder weet u echter de namen niet te zeggen van de personen die u bij uw reis naar Europa begeleid hebben in opdracht van de smokkelaar. U beweert dat ze nooit hun namen gaven om niet in de problemen te komen met de politie. U weet ook de naam van de persoon niet te zeggen die u zou opgesloten hebben. Wanneer u wordt gevraagd of die persoon u zijn bijnaam zei, antwoordt u dat hij geen bijnaam gaf, aangezien hij in de problemen zou kunnen gekomen zijn indien u een klacht had ingediend. U voegt toe dat u bang was om zijn naam te vragen. Daarenboven weet u niet in welke buurt en in welke straat u opgesloten was in Sofia. In verband met de kamer waarin u opgesloten was legt u vage verklaringen af. Wanneer u wordt gevraagd de kamer te beschrijven kan u vaagweg zeggen dat het een donkere kamer was met een klein venster met een hek. U kan toevoegen dat er een kleine deur was, waaruit u eten zou gekregen hebben. Wanneer u wordt gevraagd welke andere zaken u herinnert verklaart u niets anders te kunnen herinneren.

Wanneer de smokkelaar uw vader een laatste keer contacteerde om geld te vragen weet u niet precies. U verklaart dit door te stellen dat u al een lange tijd geen contact meer had met familie thuis. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de laatste keer was dat u herinnert dat de smokkelaar uw vader contacteerde, antwoordt u dat u niet kan herinneren wanneer dat was (CGVS II, p.4-7).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en Pakistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse en Pakistaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse en Pakistaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse en Pakistaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de Pakistaanse vluchtelingenkaart die u voorlegt, niet kon teruggevonden worden door het UNHCR in Pakistan in hun database. Tijdens het gehoor gaf u uitdrukkelijk de toestemming om uw Pakistaanse vluchtelingenkaart te laten verifiëren door het UNHCR in Pakistan (CGVS II, p.3). Op 1 maart 2018 liet het UNHCR weten uw kaart niet terug te hebben gevonden in hun database. Na een vraag van het CGVS dit nogmaals te controleren antwoordde het UNHCR in Pakistan op 30 maart 2018 dat uw vluchtelingenkaart niet terug gevonden werd in hun database (deze informatie werd tevens toegevoegd aan uw administratief dossier). Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend aan deze kaart. Wanneer u wordt gevraagd of u foto's hebt van uzelf in Pakistan, antwoordt u dat u dat niet hebt. Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u geen enkele foto kan neerleggen van uzelf in Pakistan, antwoordt u dat u toen niet over een gsm met camera beschikte. U voegt toe dat jullie zich niet bezig hielden met het maken van foto's (CGVS I, p.23). Aangezien u beweert ongeveer 10 jaar in Pakistan te hebben verbleven is het op minst opmerkelijk te noemen dat u geen enkele foto kan neerleggen van uzelf in Pakistan (CGVS I, p.23). Verder dient u documenten in in verband met een medische behandeling van uw vader in Peshawar, Pakistan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt gaan er heel veel Afghanen voor medische zorg naar Pakistan reizen omdat de medische dienstverlening daar veel beter is. Het feit dat uw vader daar een medische behandeling zou gehad hebben is dus geen bewijs dat u langdurig in de stad Peshawar in Pakistan zou hebben gewoond (CGVS I, p.24).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk langdurig in Pakistan te hebben verbleven.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de plaatsen waar u voor uw komst naar België heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst.

Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 30 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten (CGVS I, p.3-4). U werd later tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat er twijfels waren omtrent uw herkomst en nationaliteit. U besloot echter bij uw verklaringen daaromtrent te blijven. U wijst naar het feit dat u op dat moment nog jong was en dat u niet geschoold bent. Toch kan dit niets wijzigen aan het feit dat uw verklaringen omtrent uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België niet kunnen overtuigen (CGVS I, p.37).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Verzoeker voert in een eerste middel, aangaande de vluchtelingenstatus, een schending aan van de volgende bepalingen:

"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op zijn verzoek om internationale bescherming, waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van het Vluchtelingenverdrag, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het feit dat de commissaris-generaal besluit om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen omdat hij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land wel degelijk is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, gelet op de problemen die hij er ondervonden heeft. Hoewel hij in zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet volkomen oprecht is geweest, heeft hij in zijn volgend verzoek de ware toedracht van zijn asielmotieven kenbaar gemaakt.

Verzoeker stelt dat, hoewel een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om als vluchteling te worden erkend, dit kan echter wel een rol spelen bij de beoordeling van zijn vluchtmotieven, zodat rekening moet worden gehouden met de algemene situatie bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan hij net te lijden heeft. Verzoeker wijst verder op de moeilijkheden om een gegronde vrees voor vervolging te bewijzen en op het wantrouwen van verzoekers om internationale bescherming tegenover de instanties belast met het onderzoek naar dit verzoek, dat voortvloeit uit de situatie in hun land van herkomst.

Verzoeker meent dat hij veel en gedetailleerde informatie heeft gegeven en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van de commissaris-generaal. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal de plicht heeft om verzoeken om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van dit verzoek maar, net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat de commissaris-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontzeggen en hij tracht de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing licht verzoeker toe als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft spontaan verklaard dat hij in eerdere aanvraag een loopje met de werkelijkheid heeft genomen. Hierbij heeft verzoeker niet enkel aangegeven waarom hij dit gedaan had, maar eveneens volkomen eerlijk aangegeven waar en hoe hij verbleef.

Dat het rechtzetten van eerdere verklaringen steeds een zeer moeilijke situatie is waarbij de eigen schaamte en zelfbeeld ernstig op de proef wordt gesteld.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft weldegelijk aangegeven waar hij vandaan kwam, hoe en waarom hij naar Pakistan is moeten vluchten (op zeer jonge leeftijd) en waar hij verbleef.

Bij de analyse van het dossier vergeet het CGVS één cruciaal element in de beoordeling. Het CGVS gaf wel aan dat er geen bijzondere procedurele eisen waren, maar dit wil niet zeggen dat het CGVS geen rekening moet houden met de persoonlijkheid van verzoeker.

Verzoeker is geboren eind 1999, waardoor hij op het ogenblik van de beslissing wel 18 jaar is, maar toen hij zijn land heeft ontvlucht minderjarig was, maar vooral dat toen hij naar Pakistan ging én in kampen verbleef hij uiterst jong was!

Het CGVS verlangt kennis van een volwassene, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker zeer jong was toen hij hier toekwam (geen 16 jaar) en dus veel jonger toen de feiten zich hebben voorgedaan.

[citaat bestreden beslissing]

Het CGVS herneemt gegevens uit het eerste verhoor (van de eerste procedure) om de geloofwaardigheid van verzoeker te ontcrachten, daar waar verzoeker zelf heeft aangegeven niet de volle waarheid te hebben gezegd tijdens deze eerste procedure....

Verzoeker wenst duidelijk te maken dat hij Tadjiek is, dat dit voor hem weinigzeggend is, mede door zijn lang verblijf buiten Afghanistan, het gebrek aan familiale structuren etc.

Verder blijft het CGVS bijzonder op de oppervlakte over wat er aan de verklaringen van verzoeker fout zou zijn. Verzoeker deelde zijn kennis. Is deze kennis dan foutief? Het CGVS geeft dit niet aan én toont het niet aan met stukken.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft rechtzetting gedaan, men dient hiermede rekening te houden, niet met eerdere verklaringen.

[citaat bestreden beslissing]

Tijdens de vlucht kwam verzoeker TOEN 15 JAAR, vele mensen tegen, welke hem van hulp, advies voorzagen of vaak op diverse wijze misbruikten. Verzoeker kan dan ook onmogelijk zeggen wie deze personen zijn, omdat het niet over één of enkele individuen zijn...

[citaat bestreden beslissing]

Opnieuw moet men vaststellen dat het CGVS veel vraagt van verzoeker, zonder rekening te houden met zijn profiel, zijn achtergrond, kennis én vooral leeftijd. Verzoeker was 15 toen hij toegekomen is. Hij was al lange tijd onderweg, verliet Afghanistan na een korte periode in een kamp voor teruggekeerden. Daarvoor woonde verzoeker van zijn 5-6 jaar in Pakistan. Hierbij is verzoeker zelf enkele jaren in een kamp verbleven in Pakistan. Dit kamp werd gesloten door de overheid, waarna hij samen met zijn familie in Pakistan verbleef op illegale wijze. Het rond zijn 14-15de levensjaar dat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd.

De vragen welke het CGVS vraagt over kennis van het Kamp in Pakistan, zijn zaken welke een 8-9 jarige onmogelijk kan weten. Verzoeker was toen een klein kind, volgde zijn ouders, niets meer!

Toen later verzoeker onder andere zakken verkocht via en voor zijn vader, was verzoeker ook nog zeer JONG. (dit waarschijnlijk tussen zijn 8 en 14 jaar.

Het CGVS gelooft de dagelijkse bezigheid van verzoeker niet omdat hij niet kan aangeven bij welke groothandelaar zijn vader de zakken kocht!

Is dit het vereiste kennisniveau van een minderjarige? Dient een minderjarige de zakelijke kennis te hebben van zijn vader?

Dit is en kan geen element zijn om te oordelen of iemand zijn relaas geloofwaardig is, wel in tegendeel. Het is een getuige dat het CGSV geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker, zijn leeftijd én het feit dat verzoeker zelf (nu 18 jaar) reeds meer dan 3 jaar in België verblijft.

De kennis van derde Afghanen in de stad waar verzoeker verbleef is weinig ter zake doende. Verzoeker had gemakkelijk 100 Afgaanse namen kunnen geven, welke geen enkele meerwaarde zou betekenen voor de beoordeling van het dossier. Verzoeker verkoos oprecht te zijn én duidelijk te stellen dat hij weinig om handen had buiten zijn werk voor zijn vader. De wijze waarop verzoeker leefde, hoe zijn dagdagelijkse bezigheden waren, waar hij ging verkopen, welke prijs, welke soort zakken, de controles van de politie etc, deze elementen kan en kon verzoeker wel aangeven en zijn een veel belangrijkere graadmeter om te oordelen over de geloofwaardigheid van verzoeker....

Ook de woonplaats kon worden beschreven, mét de gevaren (overstromingen). Dit was en is wel een correcte graadmeter!

[citaat bestreden beslissing]

Duidelijk geen rekening met de leeftijd van verzoeker toen hij daar woonachtig was. Verder blijkt ook niet dat de informatie foutief is! Het CGVS besluit enkel dat ze 'ingestudeerd lijkt', dit wetende dat verzoeker toen tussen 8 en 14 jaar moet geweest zijn. Welke informatie dient een zo jong iemand meer te kunnen geven?

Dit kan eenvoudig doorgetrokken worden met betrekking tot de overige figuren welke belangrijk waren voor Peshawar.

Het CGVS geeft ook niet aan dat de informatie foutief is!

De problemen met de smokkelaar hebben op zich niets te maken met de asielaanvraag, maar kaderen enkel in de problemen en de schrik welke verzoeker heeft!''.

Verzoeker besluit dat geen van de argumenten van de commissaris-generaal volstaat om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en meent dat er geen ernstig onderzoek werd gevoerd. Verzoeker verwijst naar hetgene hij reeds beperkt in zijn persoonlijk onderhoud kon uiteenzetten en meent dat de argumentatie van de commissaris-generaal slechts diens onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar hij zich in bevond. Hij wijst erop dat rechtspraak van de Raad duidelijk stelt, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten of er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Hij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker heeft een manifeste angst om teruggestuurd te worden en te onderworpen worden aan mensenrechtenschendingen. Hij stelt dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

- In een tweede middel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Verzoeker wijst erop dat blijkens de *“Europese Richtlijn 2004/83/EG”* een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar *in globo*, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. De commissaris-generaal heeft echter geen enkele analyse uitgevoerd van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. De commissaris-generaal moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verzoeker voert aan dat de appreciatiemarge van de commissaris-generaal in geval van twijfel in zijn voordeel moet gelden. Hij meent dat hij duidelijk zijn regio van herkomst en verblijfplaatsen heeft aangegeven, zodat er minstens een onderzoek diende te worden gevoerd naar de veiligheidssituatie in deze regio's teneinde te beoordelen of verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist, zodat volgens hem zijn Afghaans profiel in de beoordeling dient te worden betrokken. Bovendien werd geen analyse gevoerd van de veiligheidssituatie in Pakistan, terwijl uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij daar lang verbleven heeft. Hij stelt dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.1.2. In een aanvullende nota van 12 december 2018 voegt verzoeker volgende documenten toe ter ondersteuning van het beroep:

- de niet-vertaalde taskara van zijn vader en grootvader (stuk 1);
- medische documenten uit Peshawar, Pakistan ten aanzien van zijn vader uit 2015 (stuk 2).

De Raad merkt op dat deze stukken reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 21, nrs. 1-4).

Uit de inventaris van de aanvullende nota blijkt dat verzoeker een foto met zijn broer wilde neerleggen (stuk 3), doch dit stuk werd niet gevoegd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Vooreerst merkt de Raad op dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft hierbij de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties die belast zijn met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De instanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoeker voert aan dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming valse verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, doch thans bij het huidige verzoek wel aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan door hierover waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard werd door de commissaris-generaal en dat verzoeker op 30 januari 2018 een persoonlijk onderhoud heeft gehad over deze nieuwe elementen, doch dat uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers huidige verklaringen over zijn etniciteit en zijn verblijfplaatsen en -omstandigheden voor zijn komst naar België. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat (i) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondergraven door zijn inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen over zijn etniciteit, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan, gelet op de vaststelling dat verzoeker vage, lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over (ii) op basis van wiens advies hij zijn langdurig verblijf in Pakistan verzweeg tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, (iii) de redenen waarom zijn familie Afghanistan ontvluchtte, (iv) de personen die verzoeker kent in Peshawar, (v) belangrijke figuren binnen de Afghaanse gemeenschap in Peshawar en Pakistan, (vi) de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, (vii) zijn beroepsactiviteiten in Peshawar, (viii) het Kacha Garrai vluchtelingenkamp in Pakistan. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker (ix) ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn problemen met zijn smokkelaar. Verzoekers verweer is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker tracht immers de bevindingen in de bestreden beslissing te minimaliseren door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd, zijn profiel, zijn opleidingsniveau en het feit dat hij reeds drie jaar in België verblijft. De Raad is echter van oordeel dat van verzoeker, zelfs rekening houdende met zijn profiel, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn familie, zijn verblijfplaatsen en zijn verblijfsomstandigheden voor zijn vertrek naar België. De Raad benadrukt hierbij dat een jonge leeftijd of beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker reeds drie jaar in België verblijft toont evenmin aan dat verzoeker niet in staat zou zijn om duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn achtergrond en directe leefomgeving in Pakistan.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn kennis van andere Afghanen in de stad in Pakistan waar hij verbleef "*weinig ter zake doende*" is, merkt de Raad op dat dergelijke elementen deel uitmaken van verzoekers dagelijkse leefwereld in Pakistan, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hier doorleefde verklaringen over aflegt. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij "*gemakkelijk 100 Afghaanse namen [had] kunnen geven*", gelet op zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij niemand persoonlijk kende (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 12, p. 15). Dergelijke vage en ondoorleefde verklaringen zijn echter niet aannemelijk en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan.

Verzoekers jonge leeftijd kan evenmin een verschoning bieden voor de vaststelling dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de personen die hem het advies gaven om zijn lang verblijf in Pakistan te verzwijgen en hierover valse verklaringen af te leggen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad is van oordeel dat dergelijk advies zelfs in het geval van een minderjarige niet lichtzinnig wordt opgevolgd, gezien dergelijk advies tot gevolg kan hebben dat het verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt, zoals is gebleken. Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over de personen die hem overtuigden om valse verklaringen af te leggen in het kader van zijn eerste verzoek, *quod non in casu*. Dergelijke vaststelling doet dan ook afbreuk aan zijn verklaringen dat hij zijn lang verblijf in Pakistan verzweeg op advies van personen die hij tijdens zijn vlucht ontmoette.

Van verzoeker, die thans in onderhavig verzoek om internationale bescherming verklaart dat hij Tadzjiek is, terwijl hij in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde Pashtun te zijn, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn etniciteit, gezien dergelijke kennis inherent verbonden is aan zijn identiteit. Verzoekers vermeend lang verblijf in Pakistan kan dan ook geen afdoende verklaring bieden voor verzoekers ondermaatse kennis met betrekking tot zijn Tadzjiekse etniciteit, temeer gezien hij verklaarde met zijn familie in een Afghaanse gemeenschap in Pakistan gewoond te hebben.

Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

De Raad besluit dat verzoekers leeftijd, profiel en lange verblijf in Pakistan niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot zijn achtergrond en directe leefomgeving. Wanneer immers zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, profiel, levensomstandigheden en problemen.

Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen en levensomstandigheden, *quod non in casu*. Het manifest en bewust misleidende karakter van verzoekers verklaringen over Pakistan leidt er toe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn recent verblijf in Afghanistan de laatste maanden voor zijn vertrek naar België. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de asielmotieven die hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming aanhaalt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw etniciteit.

Zo verklaart u tijdens uw eerste verzoek Pashtun te zijn van origine (CGVS 10/01/2017, p.10), terwijl u bij uw tweede verzoek plots beweert Tadzjiek te zijn van origine (CGVS I, p.14). Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over uw Tadzjiekse etnie en wat er juist specifiek is aan Tadzjiekse komt u niet verder dan te verklaren dat ze de taal Dari spreken. Wanneer u wordt gevraagd wat er nog specifiek is aan Tadzjiekse, naast de taal, antwoordt u dat er niets speciaal is aan hun en dat hun gewoontes en religie dezelfde is als die van mensen van Pashtun origine (CGVS 30/01/2018, p.14). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw etniciteit en daarna niets kan zeggen over uw Tadzjiekse etniciteit is opmerkelijk en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw verblijf in Pakistan niet kunnen overtuigen.

U verklaart dat u tijdens uw eerste verzoek zou gelogen hebben over uw verblijfplaatsen omdat 'mensen' zouden gezegd hebben dat u niet mocht zeggen dat u in Pakistan had verbleven, omdat u anders een negatieve beslissing zou krijgen van het Commissariaat-generaal. Wanneer u wordt gevraagd wie deze mensen waren, die zeiden dat u niet mocht zeggen dat u in Pakistan hebt verbleven, antwoordt u vaagweg dat u hen niet kende (CGVS 30/01/2018, p.5). Het is opmerkelijk dat u niet kan zeggen wie u dit advies zouden hebben gegeven.

Bovendien kunnen uw verklaringen omtrent de redenen waarom uw familie van Afghanistan naar Pakistan zou zijn verhuisd niet overtuigen. Wanneer u wordt gevraagd naar de reden waarom uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisden verklaart u dat er veel problemen waren in Afghanistan. U verklaart dat veel mensen, waaronder uw ouders, wegtrokken uit Afghanistan omwille van de veiligheid en om economische redenen. Wanneer u echter wordt gevraagd of u iets weet over die economische redenen waarom uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisden in die periode, antwoordt u dat u dat niet weet. U verklaart het niet te weten in detail. Wanneer u wordt gevraagd wat u weet over de veiligheidssituatie in Afghanistan op het moment van jullie vertrek uit Afghanistan antwoordt u dat u zich daar niets over kan herinneren aangezien u toen nog heel jong was. Wanneer u wordt gevraagd of uw ouders u daar ooit over vertelden, kan u enkel vaagweg stellen dat uw ouders vertelden dat het er onveilig was en herhalen dat er heel veel economische problemen waren waardoor de mensen naar Pakistan vluchtten.

U werd daarna de vraag gesteld of uw ouders u ooit hebben verteld over specifieke veiligheidsincidenten en welke partijen er toen aan de macht waren. Als reactie antwoordt u dat uw vader u daar niets specifiek over vertelde. U stelt vaagweg hij zei dat er bommen ontploften, er gevechten waren en er veel veiligheidsproblemen waren (CGVS I, p.10).

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw langdurig verblijf in Peshawar, Pakistan, op fundamentele wijze ondermijnd door het feit dat u niemand kent in de stad. Zo kent u er geen enkele Afghaanse vluchteling (buiten uw eigen familie) en geen enkele Pakistaan. Wanneer u wordt gevraagd van welke etnie de meeste Afghanen in Peshawar waren, antwoordt u dat het zowel Pashtunen als Dari sprekers (Tadzjeken) als Afghaanse Arabieren waren. Wanneer u wordt gevraagd of er daarnaast nog andere Afghaanse etniciteiten woonden antwoordt u dat er geen andere Afghaanse etniciteiten woonden. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Pashtuns u persoonlijk kent in Peshawar in Pakistan, antwoordt u dat u daar niemand persoonlijk kende. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Tadzjeken u persoonlijk kende in Peshawar in Pakistan, naast uw eigen familie, antwoordt u dat u daar veel andere Afghanen tegen kwam en zag, maar dat u verder niet wist wie ze juist zijn en van waar ze van afkomstig zijn. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Arabieren u persoonlijk kende in Peshawar, Pakistan, antwoordt u dat deze ver woonden van de plaats waar u woonde en dat u hen zelfs niet tegen kwam omdat u daar niet naartoe mocht (CGVS I, p. 15). U werd daarna de vraag gesteld waarom u geen Afghanen persoonlijk kent in Peshawar en waarom u niet meer contact had met de Afghaanse gemeenschap daar. Als reactie stelt u dat u er niet vaak buiten mocht gaan. U beweert dat jullie vlakbij een kanaal woonden, waar gevaar was voor overstroming. U verklaart er wel mensen, ook leeftijdsgenoten, te hebben ontmoet, maar u weet niet wie ze waren en van waar ze afkomstig waren (CGVS I, p. 15). Dat u zelfs geen enkele leeftijdsgenoot kan noemen die u zou gekend hebben in Peshawar ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daar 7 à 8 jaar lang zou gewoond hebben. Wanneer u wordt gevraagd welke Pakistanen u persoonlijk kende in Peshawar kan u enkel de naam geven van de verantwoordelijke van het dorp of de wijk waar u woonde, genaamd Ejaz Khalili. Wanneer u wordt gevraagd of u er andere Pakistanen kende, antwoordt u dat u er geen andere Pakistanen kende. Het feit dat u enkel de naam van de dorpsverantwoordelijke kan geven komt ingestudeerd over. Het feit dat u geen enkele andere Pakistaan kende in Peshawar, Pakistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering er 7 à 8 jaar te hebben verbleven (CGVS I, p. 19). Bovendien hebt u een beperkte kennis van de persoon die u vermeldde, genaamd Ejaz Khalili. Wanneer u wordt gevraagd iets over hem te vertellen kan u zeggen dat hij Malek van het dorp was en tussenbeide kwam bij problemen. Wanneer u wordt gevraagd naar voorbeelden van specifieke problemen waarbij hij tussenbeide kwam, moet u echter het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd of u nog iets weet over hem naast het feit dat hij tussenbeide kwam bij problemen, kan u enkel zeggen dat hij een broer had genaamd Fajez Khalili die vroeger de Malek van het dorp was. Wanneer u echter wordt gevraagd wat u nog weet over hem en waarvoor hij nog bekend stond in het dorp, antwoordt u dat u niets anders weet over hem (CGVS I, p.19).

Uw kennis van belangrijke figuren binnen de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, is eveneens beperkt. Wanneer u wordt gevraagd wie de vertegenwoordiger van de Afghanen in Peshawar was, kan u zeggen dat de verantwoordelijke van het Kacha Garai kamp F. heette. Wanneer u echter wordt gevraagd naar zijn etniciteit moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd van waar hij afkomstig was in Afghanistan, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog weet over F., naast het feit dat hij de verantwoordelijke was voor het kamp Kacha Garrai verklaart u niets anders over deze persoon te weten. Het feit dat u de naam van deze persoon kan noemen maar er daarna niets over kan zeggen komt ingestudeerd over. Erna voegt u toe dat F. ook de verantwoordelijke was voor de Afghaanse gemeenschap in Peshawar. Het is dan nog opmerkelijker dat u bijna niets over deze persoon kan zeggen. Wanneer u wordt gevraagd naar ouderen waar de Afghanen in Poshte Khar bij terecht konden voor raad of bemiddeling, herhaalt u dat Ejaz Khalili de Malek van Poshte Khar was. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze persoon een Pakistaan is. Wanneer u wordt gevraagd of u er andere ouderen kende, antwoordt u dat u ze er wel gezien hebt, maar dat u ze niet kent bij naam. U verklaart uw onwetendheid hieromtrent door te stellen dat deze ouderen niet in Poshte Khar zelf woonden maar van buitenuit de problemen kwamen oplossen. U wijst ook op het feit dat deze ouderen Pakistanen waren. Wanneer u daarna gewezen wordt op het feit dat er gevraagd wordt naar ouderen van de Afghaanse gemeenschap, antwoordt u dat de Afghanen er geen ouderen of mensen hadden waar ze bij terecht konden. U verklaart vaagweg dat de Afghanen ook niet het soort problemen hadden die de ouderen zouden kunnen oplossen (CGVS I, p.24-25). Uw verklaringen omtrent de belangrijke figuren binnen de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, kunnen dan ook helemaal niet overtuigen. Uw kennis van invloedrijke Afghaanse inwoners van Pakistan in het algemeen kan eveneens niet overtuigen.

Zo weet u wel wie Gulbuddin Hekmatyar is en kan u iets over hem vertellen, maar wanneer u wordt gevraagd naar andere invloedrijke Afghaanse figuren woonachtig in Pakistan, kan u niemand noemen (CGVS I, p.30).

Voorts kunnen uw andere verklaringen omtrent de Afghaanse gemeenschap in Peshawar, Pakistan, al evenmin overtuigen. Wanneer u wordt gevraagd op welke plaatsen in Peshawar Afghanen vaak samen kwamen, verklaart u dat ze elkaar in de moskee en op straat zagen en tijdens Eid dagen elkaar gingen bezoeken. Wanneer u wordt gevraagd of er andere plaatsen waren waar de Afghanen samen komen, antwoordt u dat er geen andere dergelijke plaatsen waren. Uw verklaringen hieromtrent komen weinig doorleefd over. Verder bent u naar geen enkele Afghaanse begrafenis geweest in Peshawar. U verklaart wel naar twee Afghaanse trouwfeesten geweest te zijn, maar beweert vaagweg niet te weten wie er trouwde aangezien jullie niet uitgenodigd waren. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen weet van de mensen die trouwden, moet u het antwoord schuldig blijven. U voegt toe dat het traditie is dat iedereen mag deelnemen aan dergelijke trouwfeesten. Terug kan u echter maar weinig concrete informatie geven. Wanneer u wordt gevraagd of u naar andere Afghaanse trouwfeesten bent geweest, antwoordt u dat u naar geen andere Afghaanse trouwfeesten ging. Wanneer u wordt gevraagd of u Afghanen kent die gedeporteerd werden naar Afghanistan beweert u zo niemand persoonlijk te kennen. U kan wel zeggen dat men in 2015 begon vluchtelingen te deporteren. Wanneer u wordt gevraagd welke mensen u kende die over en weer reisden tussen Afghanistan en Pakistan, antwoordt u terug dat u zo niemand persoonlijk kende (CGVS I, p.26-27).

Uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten in Peshawar, Pakistan, zijn evenmin aannemelijk. Zo verklaart u plastic zakken te hebben verkocht op straat. U stelt dat uw vader de zakken zou hebben aangekocht bij een groothandelaar. Wanneer u wordt gevraagd bij welke groothandelaar uw vader de zakken ging halen, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd voor hoeveel uw vader de zakken aankocht antwoordt u dit niet te weten (CGVS I, p. 17 en 18). Het is erg opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bent.

Daarenboven kunnen uw verklaringen omtrent het Kacha Garrai vluchtelingenkamp, waar u 3 jaar zou verbleven hebben, niet overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het kamp na gesloten te worden voor Afghaanse vluchtelingen een tijdje later terug open ging voor vluchtelingen uit Pakistan zelf. Wanneer u wordt gevraagd of het kamp ooit terug open ging, nadat het werd gesloten voor Afghaanse vluchtelingen, antwoordt u dat het niet terug open ging aangezien het werd gesloten en vernield. Aangezien het Kacha Garrai kamp dicht bij Peshawar ligt, waar u de 7 à 8 jaar daarna verbleef, is het opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bent.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er rond de periode dat het Kacha Garrai kamp sloot een aanzienlijk aantal andere Pakistaanse vluchtelingenkampen in de buurt van Peshawar ook sloot. Wanneer u wordt gevraagd of er nog andere vluchtelingenkampen sloten, in de buurt van Peshawar in de periode wanneer het Kacha Garrai kamp sloot, antwoordt u dat u enkel weet dat dit kamp werd gesloten, aangezien u toen nog zeer jong was. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt waren de vluchtelingenkampen rondom Peshawar een belangrijke kweekvijver voor Islamistische militanten die lid werden van de Taliban en andere groepen om in Afghanistan te gaan strijden. Wanneer u wordt gevraagd of er ronselaars waren voor bepaalde militante organisaties in Kacha Garrai kamp, antwoordt u dat deze niet in Kacha Garrai waren en dat u ze niet bent tegen gekomen (CGVS I, p.28-29).

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met de persoonlijke problemen die u zou gekend hebben met de smokkelaar niet overtuigen.

Ten eerste is het bevreemdend dat u nooit eerder iets vermeld hebt over het feit dat u zou opgesloten en afgeperst zijn door de smokkelaar. Zo verklaart u daar helemaal niets over tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS 10/01/2017, p.1-45) en helemaal niets over bij uw tweede asielaanvraag op de DVZ (DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 1-27). Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over uw persoonlijke problemen met de smokkelaar. Zo weet u niet te zeggen wat de nationaliteit was van de smokkelaar en van welke provincie hij was (CGVS II, p.4). U verklaart dit door te stellen dat u de man nooit hebt ontmoet. Verder weet u echter de namen niet te zeggen van de personen die u bij uw reis naar Europa begeleid hebben in opdracht van de smokkelaar. U beweert dat ze nooit hun namen gaven om niet in de problemen te komen met de politie. U weet ook de naam van de persoon niet te zeggen die u zou opgesloten hebben. Wanneer u wordt gevraagd of die persoon u zijn bijnaam zei, antwoordt u dat hij geen bijnaam gaf, aangezien hij in de problemen zou kunnen gekomen zijn indien u een klacht had ingediend. U voegt toe dat u bang was om zijn naam te vragen.

Daarenboven weet u niet in welke buurt en in welke straat u opgesloten was in Sofia. In verband met de kamer waarin u opgesloten was legt u vage verklaringen af. Wanneer u wordt gevraagd de kamer te beschrijven kan u vaagweg zeggen dat het een donkere kamer was met een klein venster met een hek. U kan toevoegen dat er een kleine deur was, waaruit u eten zou gekregen hebben. Wanneer u wordt gevraagd welke andere zaken u herinnert verklaart u niets anders te kunnen herinneren. Wanneer de smokkelaar uw vader een laatste keer contacteerde om geld te vragen weet u niet precies. U verklaart dit door te stellen dat u al een lange tijd geen contact meer had met familie thuis. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de laatste keer was dat u herinnert dat de smokkelaar uw vader contacteerde, antwoordt u dat u niet kan herinneren wanneer dat was (CGVS II, p.4-7).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en Pakistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse en Pakistaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse en Pakistaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse en Pakistaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de Pakistaanse vluchtelingenkaart die u voorlegt, niet kon teruggevonden worden door het UNHCR in Pakistan in hun database. Tijdens het gehoor gaf u uitdrukkelijk de toestemming om uw Pakistaanse vluchtelingenkaart te laten verifiëren door het UNHCR in Pakistan (CGVS II, p.3). Op 1 maart 2018 liet het UNHCR weten uw kaart niet terug te hebben gevonden in hun database. Na een vraag van het CGVS dit nogmaals te controleren antwoordde het UNHCR in Pakistan op 30 maart 2018 dat uw vluchtelingenkaart niet terug gevonden werd in hun database (deze informatie werd tevens toegevoegd aan uw administratief dossier). Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend aan deze kaart. Wanneer u wordt gevraagd of u foto's hebt van uzelf in Pakistan, antwoordt u dat u dat niet hebt. Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u geen enkele foto kan neerleggen van uzelf in Pakistan, antwoordt u dat u toen niet over een gsm met camera beschikte. U voegt toe dat jullie zich niet bezig hielden met het maken van foto's (CGVS I, p.23). Aangezien u beweert ongeveer 10 jaar in Pakistan te hebben verbleven is het op minst opmerkelijk te noemen dat u geen enkele foto kan neerleggen van uzelf in Pakistan (CGVS I, p.23). Verder dient u documenten in in verband met een medische behandeling van uw vader in Peshawar, Pakistan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt gaan er heel veel Afghanen voor medische zorg naar Pakistan reizen omdat de medische dienstverlening daar veel beter is. Het feit dat uw vader daar een medische behandeling zou gehad hebben is dus geen bewijs dat u langdurig in de stad Peshawar in Pakistan zou hebben gewoond (CGVS I, p.24).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk langdurig in Pakistan te hebben verbleven."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt andermaal op dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op hem rust en dat de Raad, door zijn toedoen, niet in de mogelijkheid verkeert na te gaan wat verzoekers (recente) verblijfplaatsen zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming, gelet op zijn bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfsomstandigheden voor zijn vertrek naar België.

Indien verzoeker immers meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van zijn voorgaande verblijfplaatsen.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP